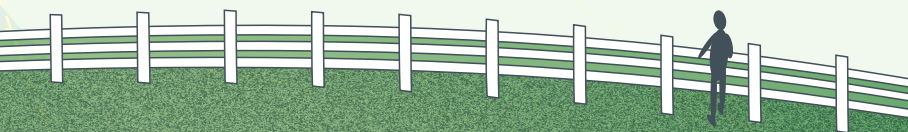

A - P
K U U T I L A

AIDAN
TUOLLA
PUOLEN

The title is presented in a large, multi-colored serif font. The letters are colored in orange, dark blue, and light green. The background features a light green geometric pattern of triangles and dashed yellow lines. Silhouettes of people are integrated into the text: a person sits on the letter 'A', a person sits on the letter 'D', and two people stand within the letter 'O'.

AIDAN TUOLLA PUOLEN

A-P Kuutila

AIDAN TUOLLA
PUOLEN

© 2017 Kuutila, A-P

Kansi: Elina Kuutila

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-340-3

*Here I am,
What a nice place to be,
I never thought I'd see the skies separate for me,
And here I am,
What a nice surprise,
If only I had known what life was like on this side.*

- Sully Erna, My Light -

Minua on mitattu numeroina koko elämäni ajan. Se alkaa jo synnytyslaitoksella pituuden sekä päänympäryksen mittauksella, punnituksella ja lopuksi vielä pisteytyksellä tiettyjen kriteerien mukaan. Leikki-ikäisenä piirit laajentuvat ja ihminen alkaa nähdä itsensä muiden silmin. Kavereiden kanssa kisaillaan, kenellä on eniten leikkikavereita, kenen lippis on komein, kuka juoksee nopeimmin, kenellä on pisin pippeli ja niin edelleen. Koulussa meidät järjestetään arvosanojen mukaan ja kehityksestä ollaan huolissaan, jos numerot eivät näytäkään mieltä opettajien tai vanhempien silmiin. Työelämässä homma saa uusia käännteitä, kun palkka, pankkitilin saldo ja tehdyt työtunnit määrittävät arvonn työntekijänä sekä yhteiskunnan jäsenenä. Lasten tullessa kuvioon, alkaa jälleen uusi vaihe, kun vanhemmat kisaavat asuntojen neliöillä, lasten saavutuksilla, vuosittaisen ulkomaanmatkojen määrällä, autojen lukumäärällä sekä tietysti sillä terassilla seisovan grillin koolla ja komeudella. Vanhaksi selvittyämme meidät ynnätään. Katsotaan, paljonko olemme tuottaneet hyötyä yhteiskunnalle suhteessa siihen, mitä olemme siltä saaneet. Montako työvuotta olemme tehneet ja kuinka monta täysjäkästä ja työkelpoista lasta olemme tänne saattaneet. Kuinka monta ystävää ja hermoromahdusta saimme elämän aikana ja montako hammasta suussa on jäljellä. Lopulta meidät nähdään

enää kuluina yhteiskunnalle. Kuluna, jonka suotaisiin olevan mahdollisimman pieni ja lyhytkestoinen.

Veikkaan, että tuo edessäni istuva lääkäri näkee minut kiloina, sentteinä, kolesterolina sekä ylä- ja alapaineena. Viime viikolla kohtaamani poliisi näkee minut ylinopeutena sekä sakkona. Eilinen kenkäkauppias näki vain jalkani koon sekä tiskille latomani rahatukun. Vaimo katsoo minua ja näkee vain siittiöiden määrän ja montako leipää tuon pöytään. Hallitus näkee minut vain kuluna ja tuotona. Jos en tuota, olen hyödytön ja ansaitsen keppiä. Jos tuotan, ansaitsen kepin lisäksi porkkanaa.

Siinä koko ihmisen elämänkaari lyhykäisyydessään. Ykkösiä ja nollia. Ihminen on kuitenkin paljon muutakin kuin numeroita. Ihmisen arvo on suurempi kuin häntä kuvaavien numeroiden summa. Olen enemmän. Haluan olla enemmän.

Ehkäpä aloitan lenkkeilyn. Voisiko se auttaa? Lääkkeistä tuli niin outo olo ja se yksi kuuri kyllä riitti minulle. Jo ennestään vaivannut huimaus vain lisääntyi ja olo tuntui huumatulta. Olin kuin unessa tai jonkinlaisessa transsissa koko ajan. Katson lääkäriä ja yritän saada asiani sanotuksi, mutta sanat jumittuvat johonkin kurkun puolivälin tienoille.

Vaimon aloitteestahan tänne tulin, mutta lenkkeily on minun ideani. Hassua kyllä, että lääkäri ei kysy mitään ruokavaliostani. Minä kun en syö juurikaan kasviksia ja niitähän kaikki lääkärit yleensä tuntuvat suosittlevan. Minun kohdallani puoli kiloa päivässä on enemmänkin puoli porkkanaa päivässä. Onneksi ruokavaliota voi muuttaa muutenkin kuin lisäämällä kasviksien puputtamista. Suolan vaihdoin jo sellaiseen mauttomaan versioon, jossa on vähemmän natriumia. Paketin mainosteksti väitti, että maku on silti sama, vaikka suolapitoisuus on pienempi. Tuo lupaushan on täyttä hevonkukkua, mutta käytän sitä silti tunnollisesti. Onhan kyseessä kuitenkin minun terveyteni. Juuston vähentäminen kahdesta siivusta yhteen per leipä ei ollut niinkään paha muutos. En tiedä onko sillä

yhdellä siivulla niin merkitystä, mutta ainakin se paljaaltaan syöminen varmasti vaikuttaa johonkin. Sehän oli paha tapa. Joskus kaksi siivua meni leivälle ja kuusi suoraan suuhun. Kivuliain muutos on kyllä ehdottomasti ollut kahvinjuonnin lopettaminen. Se oli tuskallinen prosessi siihen nähden, kuinka vähän se vaikutti verenpaineisiin. Jotenkin toivoin, että ongelma olisi sillä ratkaistu, mutta eihän se tietenkään niin toimi. Vaikutus oli enemmänkin hetkellinen, kuten saunallakin. Paineet nousevat aina kupillisen, tai kunnon löylyjen jälkeen. Uskoisin myös seksin nostavan paineita hetkellisesti.

En ole oikeastaan huolissani sepelvaltimoista ja muista, joista lääkärit korkean verenpaineen yhteydessä varoittelivat. Minun huoleni on paljon arkisempi ja näkyvämpi. Paino on noussut ja vararengastakin on alkanut jo kertyä. Se näkyy ja tuntuu. Bokserit kutistuivat yhtäkkiä, eikä S-koko tunnukaan enää sopivalta. Myös jotkin M-koon vaatteet jo ahdistavat. Odotan kauhulla sitä päivää, kun vaimo ilmoittaa minut siihen ohjelmaan, jossa rakkaat patistavat kumppaneitaan laihdutuskuurille rahapalkinnon toivossa.

Suurin huoleni piilee kuitenkin tuolla alakerrassa. Luulisi, että korkeasta verenpaineesta riittäisi painetta myös alapäähän. Paineellahan se pikkuveitikka toimii, niin eikö korkeampi verenpaine nyt vain voisi lisätä potenssia. Mitä kovemmat paineet, sen kovempi kanki. Mutta eihän

se tietenkään niin mene. Yläpäättä huimaa ja onko asia nyt niin, että myös alapäättä huimaa, eikä elin siksi enää pääse paraatikuntoonsa. Kyllä se kovaksi menee, mutta tuntuu jotenkin hassulta. Voikohan se olla jo sitä iän tuomaa rapistumista. Aineenvaihdunta kuulemma alkaa hidastua jo tässä iässä ja siinä yhdessä iltapäivälehdessä kerrottiin, että 30 on uusi 50. Minun järkeeni tuo ajatus ei kyllä käy, kun naistenlehdessä juuri julistettiin, että 40 on uusi 30.

Kukaan ei tunnu löytävän syytä korkealle verenpainelleni. Lääkäri raapii vain päätään ja höpöttää ympäripyöreitä. On se nyt kumma, kun hommaan ei saada tolkkua. Verisuoneni on imetty kuiviin muutaman viikon välein, sydän on tutkittu, silmämohjatkin kuvattiin, mutta aiheuttajaa ei näy. Epäilyshän kyllä oli alkujaankin, että kysessä on sukuvika. Valuvirhe siis. Painovirhepaholainen. Jossain on bitti poikittain ja mitä näitä nyt on. Lääkärit halusivat tutkia kaiken mahdollisen nuoren ikäni vuoksi. Kaikesta laskutetaan tietysti erikseen. Nyt ne sekundääriset syyt on suljettu pois ja lääkäri ehdottaa diagnoosia.

”Essentiaalinen eli primaarinen verenpainetauti”, lääkäri kertoo päteväenä ja minä vain nyökkäilen. Sitten hän naputtaa taas konettaan poissaolevan näköisenä.

Mitä sekin tarkoittaa? Tekisi mieli pyytää puhumaan suomea, mutta en viitsi paljastaa tyhmyyttäni. Oikeastaan minua kiinnostaa vain tuo alakerran isäntä. Vaimohan lähtee kohta vieraisiin, jos hommat ei tule kuntoon.

Mitä sitten teen, kun salainen aseeni väsyä ja vaimo kaipaa tyydytystä. Pyydänpö hoitamaan homman itse, vai vedänpö itseni samantien hirteen? Eipä hänelle kyllä toisaalta ole kielikään kelvannut viime aikoina.

Kyllähän se siis seisoo. Ei siinä mitään, mutta se on erilaista kuin ennen. Pitäisiköhän minun nyt pyytää pääsyä sellaiselle alan lääkäriille ja kertoa, että terävyys puuttuu, eikä se aktin jälkeen nouse kovinkaan nopeasti uuteen koi-tokseen. Onhan se toki keskivertoa suurempi, että se varmaan myös vaikuttaa. Sehän luonnollisesti vaatii keholta enemmän kuin sellainen alamittainen sintti. On se vaan välillä kohtuuton urakka saada pystyyn. Sitten kun se on pystyssä, niin kestävyys on luokkaa kaksi työntöä ja tuijotus. Moinen ei ole minun käsitykseni vastavuoroisesta ja kokonaisvaltaisesta seksikokemuksesta. En kyllä ihmettele, vaikka vaimo juoksisi jo vieraissa.

Täällähän se oli, kun kiinnitin asiaan ensimmäistä kertaa huomiota. Tässä samaisessa huoneessa ja samaisen lääkäriin kanssa. Erikoistuvälääkäri, kummastelin asettautuessani tuohon tutkimuspöydälle. Mikä yhdyssana se muka on? Sen täytyy olla virhe. Tämä kummallinen yhdyssana pyysi minua nostamaan paitaa ja laskemaan housuja. Bokserit sentään saivat jäädä.

Yhdyssanahirviö on varsin näpsäkkä pakkaus. Siis sen mukaan mitä lääkäritakin muodoista on pääteltävissä.

Minun ikäiseni nainen, joka varmasti pitää huolta paineistaan. Epäilen, että hän käy kovasti kuntosalilla. Tai sitten hän harrastaa järkyttävät määrät seksiä. Sormuskin on ja pystyn kuvittelemaan aviomiehen ulkonäön. Sellainen komea saliköntti ja himonussijaviikset korostamassa vaikutusta. Ei, vaan ehkä sittenkin sellainen hellä ja välittävä tyyppi. Ehkä lääkäri myöskin. Pyöreät silmälasit ja vakava katse. Maailma ihanin ja paras mies. Rikaskin vielä. Tästä olen iloinen: Korkea verenpaine ei ole vaikuttanut mielikuvitukseeni. Tarvitsen sitä vielä.

Makaamisen syy paljastui, kun erikoistuvalääkäri sanoi kokeilevansa pulssia nivusista. Ajatus tuntui kummalliselta, mutta olihan se tehtävä niin kuin lääkäri käski. Hän varoitti kylmistä käsistään ennen kuin kävi asiaan. Varovasti bokserinlahjetta nostaen hän painoi toisen käden jääkylmän etusormen ja keskisormen oikeaan nivuseeni. Hykertelin kuin pikkutyttö sormien osuessa iholleni. Se kutitti kovasti ja sai ajatukseni selkiytymään. Tai ainakin rullaamaan. Olen varma, että kymmenen vuotta aiemmin vastaava toimenpide olisi aiheuttanut jotain aivan muuta kuin kikattelua. Kutitus jatkui toisen nivusen kohdalla ja minua alkoi ahdistaa. Tuossa hetkessä tajusin ongelman vakavuuden.

Sen kummempaa syytä nivusten koittelulle erikoistuvalääkäri ei minulle kertonut. Pulssia muka kokeili. Epäilen kyllä, että hän teki sen tahallaan kiusatakseni.

Nainen on varmasti seksiaddikti ja olisi käynyt kiinni, mikäli viisarini olisi värähtänyt.

”Kyllä sinun nyt täytyy alkaa syödä lääkkeitä”, lääkäri keskeyttää ajatukseni.

”Jaa. En kyllä oikeastaan haluaisi”, sanon hieman epävarmana. En todellakaan halua uusia huumauspillereitä sekoittamaan elämääni.

”Et taida tajuta, kuinka vakavasta asiasta on kyse.”

Vakava ilme kertoo lääkärin olevan huolissaan. Ehkäpä minun pitäisi kuitenkin taipua. Nyt sentään on tutkittu kaikki mahdollinen ennen lääkkeiden määräämistä. Toisin kuin terveystieteissä, jossa annettiin ne huumaavat myrkyt heti kättelyssä. Voihan toki olla, että koko juttu on vain lääketeknologisten juoni ja lääkärin vakava ilme on opeteltu lääkärikoulussa.

”Entä jos teen muutoksia? Alan lenkkeillä ja parannan ruokavaliotani”, sanon niin vakuuttavasti kuin pystyn, mutta se on vaikeaa.

Lääkärin painostava tuijotus uppoaa syvälle. Joko hän riisuu minua mielessään, tai sitten hän on liian kova pala purtavaksi.

”Hyvä on”, lääkäri vastaa mietteliäänä. ”Mutta tulet puolen vuoden päästä uudelle käynnille, ja katsomme, kuinka tilanne on kehittynyt.”

”Kuulostaa hyvältä.”

Erävoitto minulle. Olen tyytyväinen. Hymyilyttää hieman.

”Tämä ei ole leikin asia”, yhdyssanahirviö sanoo jopa vihaisen kuuloisena. ”Puolen vuoden päästä lääkitys on pakko aloittaa, mikäli muutosta ei ole tapahtunut.”

”Selvä”, sanon varmana siitä, että suunnitelmani toimii. Loppuu tämä lääkäriissä juokseminen.

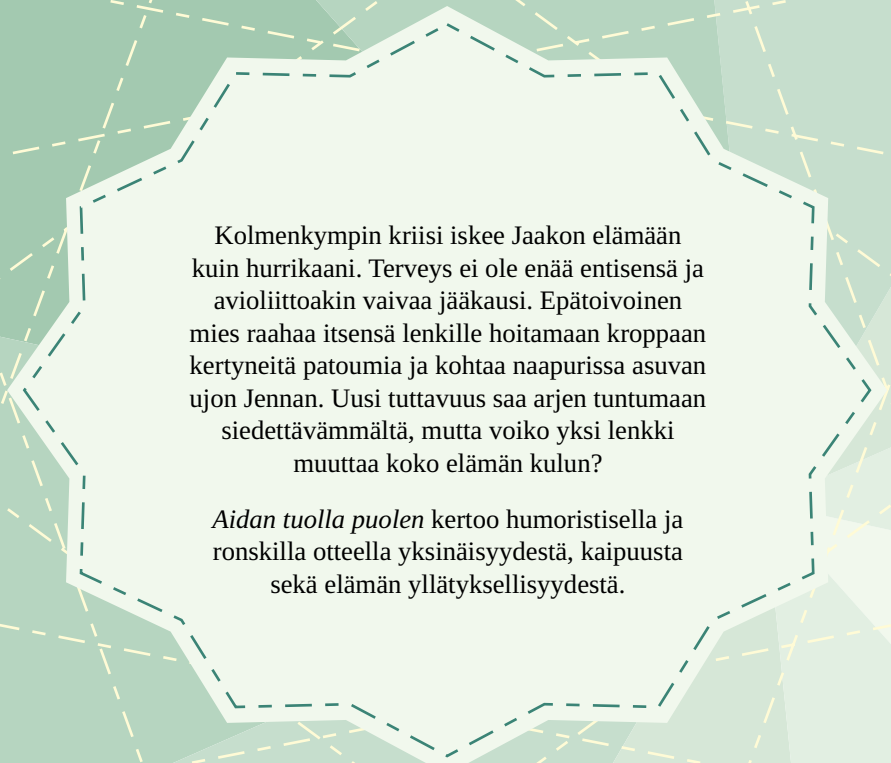
Lääkäri nousee ylös ja lyömme kättä päälle. Saan puoli vuotta armonaikaa.

Niin vain mies murtui paineen alla ja veti lenkkitossut jalkaan. Kuulokset korville ja hevi soimaan. Kyllähän tämä näin voisi toimiakin.

Alun innokkaat juoksuaskeleet vaihtuvat pian väsyneeksi hölökkäksi. Vastaantulijoiden kohdalla menee kävelyksi. Miksi tämäkin nolottaa? Tuntuu, että kaikki tuijottaa. Olen kuin Truman Show'ssa. Yksi aivan tavallinen mies, jonka edesottamuksia koko maailma seuraa. Tämä on kyllä kuntosalin ohella siellä vihatuimpien listalla. Täysin mielikuvitukseton harrastus. Jalkapallon perässä juokseminen on paljon mielekkäämpää, vaikka yksin sitäkään ei jaksaa. Onko lenkkeily siis yksinäisten ihmisten laji?

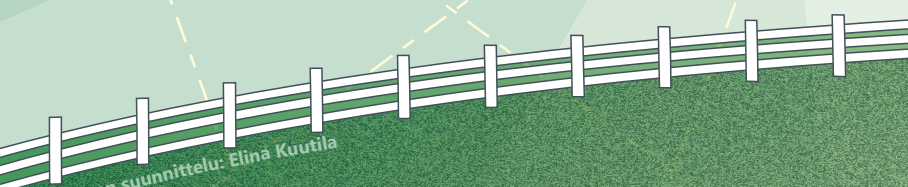
Harmi, kun ei ole kunnon metsää lähistöllä, missä voisi juosta rauhassa. Siihen tarvitaan kuitenkin jonkinlainen polku. Umpimetsässä juokseminen puolestaan vaatii viidakkoveitsen, ja äiti opetti jo pienenä, että veitsi kädessä ei saa juosta.

Ärsyttävää, kun on muitakin ihmisiä liikenteessä. Joku varmasti leimaa minut mielikuvituksettomaksi lenkkeilijäksi tai sali-intoilijaksi. Ajattelevat, että menen lenkin jälkeen salille nostelemaan painoja sellaisen suuren

Kolmenkymppin kriisi iskee Jaakon elämään
kuin hurrikaani. Terveys ei ole enää entisensä ja
avioliittoakin vaivaa jääkausi. Epätoivoinen
mies raahaa itsensä lenkille hoitamaan kroppaan
kertyneitä patoumia ja kohtaa naapurissa asuvan
ujon Jennan. Uusi tuttavuus saa arjen tuntumaan
siedettävämmältä, mutta voiko yksi lenkki
muuttaa koko elämän kulun?

Aidan tuolla puolen kertoo humoristisella ja
ronskilla otteella yksinäisyydestä, kaipuusta
sekä elämän yllätyksellisyydestä.

Kannen suunnittelu: Elina Kuutila

ISBN 978-951-568-340-3

9 789515 683403